

แก้ว อัจฉริยะกุล (ถ่ายก่อนถึงแก่กรรม)

“ กวีรัตนโกสินทร์ ”

มัลลิกา คณานุรักษ์

ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

“วันเพ็ญเดือนสิบสอง น้ำนองเต็มตลิ่ง เราทั้งหลายชาย
หญิงสนุกกันจริงวันลอยกระทง ลอย...ลอยกระทง ลอย ๆ กระทง
ลอยกระทงกันแล้ว ขอเชิญน้องแก้วออกมารำวง รำวงวันลอย
กระทง รำวงวันลอยกระทง บุญจะส่งให้เราสุขใจ บุญจะส่งให้
เราสุขใจ”

ท ากปีที่มียานประเพณีลอยกระทงไม่ว่าจะเป็นภาคใดของประเทศไทย ทุกคนจะต้องได้ยินเพลง "รำวงวันลอยกระทง" และแทบจะกล่าวได้ว่าไม่ว่าจะเป็นผู้ใหญ่หรือเด็ก แม้แต่ชาวต่างชาติที่พอจะพูดภาษาไทยได้ก็จะร้องเพลงนี้กันได้แทบทั้งนั้น

แต่จะมีใครสักกี่คนที่รู้ว่าคนที่ประพันธ์เนื้อเพลงยอดเยี่ยม ที่ยึดกันทั่วประเทศตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันนั้นเป็นใคร เจ้าของคำร้องเพลงนี้ได้รับยกย่องว่า "เป็นผู้ประพันธ์เนื้อเพลงอมตะจำนวนเป็นพัน ๆ เพลง จนนับไม่ถ้วน จำกันไม่หมด แทบจะทุกเพลงที่ได้ฟังเมื่อไรก็ไพเราะเมื่อนั้น"

มีบุคคลผู้ทรงคุณวุฒิหลายท่านจากหลายวงการ อาทิ รศ. นายแพทย์ พูนพิศ อมาตยกุล ได้ยกย่องบุคคลผู้นี้ว่า เป็นผู้ปั้นอักษรให้ออกมาเป็นบทกวีเพื่อสื่อเสียงเพลง ทุกเพลงเป็นเพลงที่เต็มไปด้วยคุณภาพ มิใช่คุณภาพชนิดพอจะร้องได้เล่น ๆ เท่านั้น แต่มีคุณค่าทั้งทางวรรณศิลป์ วจิตรศิลป์ และยังมีสาระน่านับการที่มีประโยชน์ต่อคนฟังยากที่ใครจะสามารถทำได้เหมือนอีกด้วย สมควรจะได้รับการยกย่องให้เป็นกวีเอกคนหนึ่งของกรุงรัตนโกสินทร์

ในสมัยก่อนการประพันธ์เนื้อร้องใส่ทำนองเพลงนั้น ถ้าผู้ประพันธ์เนื้อร้องและผู้ให้ทำนองเพลงเป็นคนละคนกัน ก็มักจะเกิดปัญหาตรงที่เนื้อร้องจะมีเสียงเพี้ยนเมื่อต้องการ

ให้เหมือนทำนอง บางครั้งถึงกับเพี้ยนจนทำให้ความหมายเปลี่ยนไปก็มี สมัยต่อมาจึงมีการใช้เสียงเอื้อนช่วยให้ถูกทำนอง ซึ่งเป็นการสร้างความลำบากใจให้แก่ผู้ขับร้องอย่างยิ่ง เพราะต้องฝืนร้อง มีหน้าซ้ำบางครึ่งต้องเอื้อนมากจนคนฟังเสียความรู้สึกก็มี แม้แต่เพลงที่ "พราวนบูรพ์" ประพันธ์ไว้ ซึ่งเป็นเพลงที่ได้รับความนิยมมากที่สุด ในสมัยก่อนสงครามโลกครั้งที่ 2 ก็ยังต้องใช้การเอื้อนช่วยให้ถูกทำนอง

แต่ "บุคคลผู้นี้" กลับสามารถประพันธ์เนื้อร้องประกอบทำนองเพลงได้โดยเสียงไม่เพี้ยนเลยและไม่ผิดความหมายอีกด้วย จึงได้รับการยกย่องว่าเป็นคนแรกที่สามารถทำได้โดยไม่ต้องใช้เสียงเอื้อนช่วยให้ถูกทำนองเหมือนสมัยก่อน ๆ อีก นอกจากนี้ยังมีลีลาการใช้ถ้อยคำในเนื้อเพลงได้ไพเราะเพราะพริ้งซาบซึ้งตรึงใจ สะเทือนอารมณ์ และยังมีการใช้คำอุปมาอุปไมยเปรียบเทียบด้วยถ้อยคำที่เห็นภาพพจน์ให้แง่คิดเป็นคติเตือนใจ เป็นอมตะตราบนานทุกวันนี้

"บุคคลผู้นี้" คือ คุณครูแก้ว อัจฉริยะกุล ผู้ซึ่งประพันธ์คำร้องเพลงคู่กับคุณครูเอื้อ สุนทรสนาน เจ้าของวงดนตรีสุนทราภรณ์ที่ลือลั่นและครองใจคนฟังมาตลอดเป็นผู้ให้ทำนองเพลง ผู้อยู่ใกล้ชิดส่วนมากจะรู้ว่าผู้ที่คุณครูเอื้อ สุนทรสนานชอบให้ประพันธ์คำร้องเพลงคู่ด้วยมากที่สุด ก็คือคุณครูแก้ว อัจฉริยะกุล ทั้งนี้เพราะทุกคำที่เรียงร้อย

ออกมาในทุกเพลงดูเหมือนจะถูกใจคุณครูเอื้อไปหมด ราวกับคุณครูแก้วได้ เข้าไปนั่งอยู่ในหัวใจของคุณครูเอื้อทีเดียว

พระเจ้าวรวงศ์เธอพระองค์เจ้าภาณุพันธุ์ยุคล ซึ่งท่านก็เป็นผู้ประพันธ์คำร้องเพลงที่ไพเราะ และเป็นอมตะหลายเพลงทรงกล่าวยกย่องความสามารถของคุณครูแก้ว อัจฉริยะกุลว่า "...ในฐานะที่ได้เขียนคำเพลงมาโดยตลอด ขอยกย่องความสามารถของแก้วในด้านนี้ไว้เหนือผู้ใด เพราะว่าเขาสามารถเขียนคำที่เพราะพริ้งได้ทุกชนิด และด้วยความรวดเร็วและถูกต้อง ไม่มีใครเขียนได้รวดเร็วเสมอเหมือน..."

ม.จ.จักรพันธ์เพ็ญศิริ จักรพันธ์ ทรงกล่าวชมเกี่ยวกับการใส่คำร้องใส่ทำนองโดยเสียงไม่เพี้ยนและผิดความหมายของคุณครูแก้ว อัจฉริยะกุลว่า "...การเป็นศิลปินผู้ประพันธ์คำร้องบทเพลงไทยสากล ได้ดีของเมืองไทยนั้น มิใช่ของง่าย ภาษาไทยเป็นภาษาที่ไพเราะ มีเสียงสูง กลาง ต่ำ ในตัว การเลือกคำร้องให้เหมาะกับทำนองเพลงและตรงความหมายที่ต้องการ จึงไม่ใช่ของง่าย แต่ลักษณะเช่นนี้หากว่าใครทำได้ดี ผู้นั้นก็ได้ชื่อว่าศิลปะความสามารถสูง มีอัจฉริยะ ซึ่งถ้าหากจะนับกันในบรรดาผู้มีความสามารถชั้นยอดของเมืองไทยแล้ว ข้าพเจ้าคิดว่าจะต้องมีแก้ว อัจฉริยะกุล รวมอยู่ผู้หนึ่ง..."

รศ.นายแพทย์ วราวุธ สุมาวงศ์ ที่นักฟังเพลงรู้จักกันดีในนามของ "วราห์ วรเวช" ก็ได้ยกย่องว่าเนื้อเพลงของคุณครูแก้ว อัจฉริยะกุล สัมผัสเหมาะเจาะฟังแล้วรื่นหูเหมือนอ่านวรรณคดีว่า "...ผมประทับใจมาก เพราะรู้สึกว่เนื้อร้องของท่านกลมกลื่นไปกับทำนอง ผู้ร้องไม่ต้องฝืนร้อง เพราะภาษาไทยของเรานั้นมีวรรณยุกต์กำกับ ซึ่งทำให้ความหมายเปลี่ยนไปเมื่อออกเสียงไม่ถูกต้อง เนื้อเพลงของคุณครูแก้วนั้นบริสุทธิ สุภาพ และถูกต้องตามฉันทลักษณ์ ผมซึ่งอ่านวรรณคดีและบทละครต่าง ๆ อยู่เสมอ จึงรู้สึกว่เนื้อเพลงของคุณครูแก้วนั้นสัมผัสต่าง ๆ เหมาะเจาะฟังแล้วรื่นหู ต่อมาเมื่อผมฝึกหัดแต่งเพลง ผมจึงพยายามที่จะยึดแนวของท่านไว้เป็นหลัก..."

ต่อไปนี้จะเป็นตัวอย่งการประพันธ์คำร้องเพลงของคุณครูแก้ว อัจฉริยะกุล บางเพลงเพื่อให้ท่านผู้อ่านช่วยกันพิจารณาว่าท่านทำอย่างไร จึงทำให้ใคร ๆ ฟากันกล่าวยกย่องกันนักยกย่องกันหนาว่าไพเราะตรงใจยิ่งนัก

จะเห็นว่าบทเพลงของท่านมีการเล่นคำ มีสัมผัสทั้งสระและพยัญชนะแพรวพราว นอกจากนี้ยังมีการใช้ภาษากวีแทบทุกเพลง เช่น

"...รูปแม่งามดุจดั่งอัปสร
โสภาม่องพรรณขวัญตานางวิไล
ในทล้า...ม่องพรรณพริ้งเพริศ-

แพรว์เลิศแล้วเลอร่าง สาวเอย
สวยสอวาง...งามล้ำลาวัณย์ งาม
ทรงพรศุศสมส่วน...มิ่งขวัญชาติ
ไทยวิไลวรรณ...(เพลง สาว
น้อยร้อยชั่ง"

"...งามลักขมีเจ็ดโถม โลม
พิลาศทราวมสวาท ยุพดี ลักขมี
เจ็ดฉาย เจ็ดโถม สวยประโลม
ใจชาย ลักขมีนารายณ์อวดาร
แปลงกาย...สุดสอวางเลิศล้ำาร..."
(เพลง ลักขมีเจ็ดโถม)

"...ชวนแลชวนชมชื่น ที่ใด
ไหนอื่นตื่นใจ ไม่มีมั่นเท่าทัน
เสียงแจ้วว่าทิว เสียงระริ้วลม
ผ่านพานพริ้วสะพรั่ง เสียงธาร
ไหลหลั่งดังเพลงกล่อมขวัญ ไน่น
ดูแนวเนินสูงเด่นเห็นแพรวแถว
ถัน หลายเพศหลายพรรณเพริศ
แพรว์ สายลมเย็นฉ่ำหยาดน้ำ
เย็นชื่น รื่นรมย์กลมกลื่นโครม
ครัน ได้ฟังยังแจ้ว เพลินเพียง
เพลงไพร ซึ่งรำพึงรำเพยแจ้ว..."
(เพลง ธรรมชาติกล่อมขวัญ)

มีการใช้คำซ้ำเพื่อเร้าอารมณ์
ให้เคลิบเคลิ้มคล้อยตาม และคำซ้ำ
นั้นยังช่วยย้ำความหมายให้เด่นชัด
ยิ่งขึ้น เช่น

"...พี่จะสอนพี่จะสั่งหนู
จงฟังไว้ให้ดี จงอดและจงทน
หนูจงบันท่งวิชา หนูจงเล่า หนู
จงเรียน หนูจงเพียรหาความรู้...
จงยากและจงบัน หนูจงหมั่น
อย่าท้อใจ...หนูอย่าเที่ยว หนู
อย่าเตร่ออย่าเสเพลประพฤติพาส
..." (เพลง หนูเอย)

"...ต่างจำใจจำไกลสัม-
พันธ์ ต่างโศกศัลย์ตื่นตื่นหัวใจ
เธอตื่นตื่นแต่ฉันทันนั้นร้องไห้ คิดถึง
ความสัมพันธ์...คิดถึงคำสัญญา
...อีกกี่วันจะได้สมใจ อีกเมื่อไร
จะได้พบกัน เธอให้ไปที่ไหน
จะไปทีนั้น รักฉันทันฉันทันไม่หวั่น
ใคร" (เพลง เมื่อไหร่จะให้
พบ)

"เสียแรงรักใคร่ เสียแรง
ปักใจจริง หวังได้พังกกลับทั้ง
กันไป เสียแรงฉันทัน...เสียแรง
หมายมั่น เสียแรงฝากกันมานาน
...เสียแรงร่วมสุขร่วมทุกข์กันมา
...เสียถ้อยเสียคำที่เคยให้...ตัด
บัวลีเหลือเยื่อโยตัดใจไม่เหลือ
เลย เสียแรงสมสู่ เสียแรงชื่นชูชม
เสียสิ้นภริยา...เสียแรงเป็นคู่...
เสียสิ้นความรักเรา..." (เพลง
เสียแรงรักใคร่)

มีการใช้คำให้มีจังหวะลีลา
กล่าวคือ มีการซ้ำและการกระพือม
ของเสียงสูง เสียงต่ำ ที่เกิดขึ้นเป็น
ระยะ ๆ มีอักษรสม่าเสมอกันคล้าย
ลูกคลื่นในทะเล เกิดทำนองเหมือน
เสียงเพลง ไพเราะด้วยเสียงสูงต่ำ
สั้นยาว หนักเบา ที่เกิดจากถ้อยคำ
สัมผัสกระทบกระทั่งเป็นช่วง ๆ โดย
ไม่ต้องใส่ทำนองเพลงก็ไพเราะอยู่
แล้ว เช่น

"...แต่บัดนี้ จะซิดจะเซย
ฉันทันครวญ ฉันทันใคร...ก่อนไม่ชื่น
ไม่เซย ก่อนไม่เอย ไม่ฟังทั้ง
คำสั่ง คำสอน ไม่ชื่นไม่ชู...แต่
ก่อน แต่ไร...ให้อารมณ์สะท่อน
สะเทือน...มาบัดเดี๋ยวนี้นไม่เซย

เอื้อ สุนทรสนาน

ไม่เชื่อน... ไม่ลืม ไม่เลือน... ไม่
เกียง ไม่ถอน ไม่ค้อนอีกเลย
จะขึ้น จะเซย จะชิต จะชม ก่อน
ไม่พูด ไม่เพื่อ ไม่พรั... ก่อนไม่
ขึ้น ไม่ชู ก่อนไม่คู่ ไม่ควร...
เคยโกรธเคยเคืองก็หายชิงชัง
มาเชื่อ มาฟัง เพื่อหวังไมตรี..."
(เพลง แต่ก่อนแต่ไร)

มีการใช้คำพรรณนาให้เกิด
ความรู้สึกคล้ายตามราวกันเป็น
เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับตัวเอง เช่น

"...ฟ้ารัทำให้เหมือนใจรั
ทวล เปรียบหัวใจเข้าปวน ข้า
ครวญฟ้าครวญตรมใจ นิจจา
ไอ้ฟ้ายังร้องไห้ ไอ้ตัวข้าหรือจะ
ทนได้..." (เพลง ฟ้าคลุ้มฝน)

"...มองน้ำตรงหน้าจดฟ้า
ไกล ๆ ว่าแห้วดวงใจไม่เห็นผู้คน
คลื่นและลมสับสน ทุกข์ใจปานใด
ไม่บ่น สู้แดดฝนลำบากกาย อยู่
หว่างทะเลนาน ๆ ท้องเรือเป็น
บ้าน ท้องธารเรือนตาย ลิ่นชีพ
ลื่นชนม์เคราะห์ร้าย ศพฝังโดย
ง่ายฝากเอาไว้ได้คงคา เพียงเห็น

ริมฝั่งสักครั้งดีใจ มาบอกที่ไรให้
แสนปรีดา ไกลแผ่นดินเข้ามา
เหมือนมีวิมานตรงหน้า ปลื้ม
หนักหนาแทบจวบดิน" (เพลง
พรานทะเล)

มีการใช้คำพรรณนารำพัน
ฝากรักษนิคที่ทำให้ผู้ฟัง โดยเฉพาะ
สุภาพสตรีเกิดความรู้สึกวาบหวน
ราวกับกำลังถูกฝากรักจากชายหนุ่ม
ผู้เปี่ยมล้นด้วยความรักภักดีต่อตน
อย่างท่วมท้น เช่น

"...บุญชาของเธอพี่ยอม
เสมอหวังให้เธอสุขศรี เพื่อเธอ
ทุกข์เธอเสมอตั้งทุกข์พี่..." (เพลง
เพื่อเธอ)

"พี่รักเจ้ายิ่งกว่าปลารักน้ำ
กินนรรักถ้าไม่ล้ากว่าพี่รักเจ้า
กฤษรทวงงา มฤคาทวงเขา ยัง
ไม่เท่าพี่ทวงนางเยาว์ พี่ทวงเจ้า
กว่าดวงฤทัย กระต่ายพะวงหลง
จันทร์ถึงเมามัว พี่หลงเจ้าเมามัว
กว่านั้นนะชื่นใจ พี่นี้แสนรักใคร่
รักเจ้ายิ่งสิ่งใด ปองฤทัยไผ่หา
แม่พี่ขาดเจ้าเท่ากับพี่นี้ขาดใจ
..." (เพลง พี่รักเจ้า)

มีการใช้คำพรรณนาจนผู้ฟัง
เห็นภาพเคลื่อนไหวแบบที่เรียกกัน
ว่า "นาฏการ" เช่น

"...ต้นข้าวอ่อนพลิ้ว ชูยอด
ริ้วเรียงราย ชีควายแซมข้าค้อย
เยื้องกราย ชีควายแซมข้าประสา
ควาย..." (เพลง ช้างขึ้นเดือน
หงาย)

ได้กล่าวแล้วว่าเพลงของคุณ
ครูแก้ว อัจฉริยะกุล ที่ทุกคนต่าง
ยอมรับว่า "ฟังเมื่อไรก็ไพเราะเมื่อนั้น

แล้วก็ยังมีคติเตือนใจ เป็นคำคม
ที่เป็นอมตะเช่นเดียวกับความไพเราะ
ที่เกิดจากการเรียงร้อยถ้อยคำ จะ
ขยอกตัวอย่างมาให้ดูบางเพลงเท่า
นั้น เพราะถ้าจะยกมาจริงๆ ก็แทบ
จะมีความหมายเป็นคติแทบทุกเพลง
เลยทีเดียว เช่น

"...น้ำไหลไปมกไม่ไหล
ทวน ชีวิตเราไม่มีทวน ไม่กลับ
ทวนเหมือนกัน เราเกิดมาผูกใจ
รักกันดีกว่า เพราะว่าชีวาแสน
สั้น..." (เพลง ลุ่มเจ้าพระยา)

"ทางที่ต้องกลับของคนขึ้น
ปลาย ก็คือความตายทุกรายด้วย
กัน เศรษฐีก็ปานนั้น ช่างจนก็
เท่ากัน สุดทางดับขันธด้วยกัน
ทุกคน...เกิดแล้วแล้วตายเมื่อ
ไหร่ ต่างเกิดมาใช้เวรกรรม
หรรอกหนา..." (เพลง ทางที่
ต้องกลับ)

โดยเฉพาะคำสอนเตือนสติ
หญิงสาวนั้นช่างใช้คำอุปมาอุปไมย
เปรียบเทียบเห็นภาพพจน์ ให้ความ
รู้สึกที่ชวนให้เชื่อถือคล้ายตามอย่าง
ยิ่ง เช่น

"...ดอกไม้แรกบานเปรียบ
ก็ปานสาวแรกอรุณ แผลงเหมือน
ชายคอยกล้ำกรายใคร่ครอบ
ครอง พอชมสมบองชายก็มอง
ข้ามหัวไป ลิ่นสาวชูปโตรมถูก
ลูบโลมสาวเต้รำใจ พรหมจรรย์
เสียไป ไม่มีใครเขานิยม..."
(เพลง ดอกไม้กับแมลง)

สอนสตรีที่มีสามีแล้วให้รัก
และซื่อสัตย์ต่อสามีคนเดียวด้วยคำ
สั่งสอนที่ตรงไปตรงมาค่อนข้างรุนแรง

แรง เช่น

“...สิ่งสอนชาวซึ่งทวีบุชา
สามผู้เดียว นอกนั้น ไม่ปองข้อง
เกี่ยว มันแต่รักเดียวผัวเดียว
ตลอดไป มีพระเจ้าแห่งรักเพียง
หนึ่ง เป็นที่พึ่งนับถือให้ซึ่งฤทัย
ชูเท่ากับมารพาลหัวใจ ไซ้พ่อ
พระครวอาลัย ใจอย่าได้นำพา
กงจักรไม่เหมือนดอกบัว เรื่อง
ชายเรื่องชู้เรื่องชู้ พาดัวหมอง
มัวหนักหนา ผิดศีลธรรมและต่ำ
ช้า บาปกรรมหนักหนาชั่วช้า
เลวทราม” (เพลง ศาสนารัก)

สอนเด็ก ๆ เยาวชนของชาติ
ให้เป็นคนดี ตั้งใจเล่าเรียนเพื่อให้
เป็นพลเมืองดี จะได้เจริญรุ่งเรือง
ในวันข้างหน้า เช่น

“...หนูเออยอย่าเกียจคร้าน
หมั่นเรียนเขียนอ่าน คบคนพาล
จะเสียคน หนูคอปรการดี เป็น
ศักดิ์และเป็นศรี ทั้งเป็นที่นิยม
กมล หนูจะ ไม่อับจน แต่จงเลือก
คบคนแล้วตนจะรุ่งเรือง...”
(เพลง หนูเออย)

“เพลงหนูเออย” ได้รับการ
คัดเลือกจากสำนักงานคณะกรรมการ
การส่งเสริมและประสานงานเยาวชน
แห่งชาติ ตัดสินให้เป็นเพลงชนะ
การประกวดเนื้อร้องสอนใจเยาวชน
ดีเด่น เมื่อวันที่ ๒๙ พฤศจิกายน
พ.ศ. ๒๕๒๘

คุณครูแก้ว อัจฉริยะกุล ได้
ถึงแก่กรรมเมื่อวันที่ ๘ ตุลาคม พ.ศ.
๒๕๒๘ แม้ว่าท่านจะจากเราไป
หลายปีแล้ว แต่เสียงเพลงอมตะที่
ท่านมอบไว้เป็นมรดกแก่คนไทยทั้ง

ประเทศ มิได้ตายตามท่านไปด้วย
ดังนั้นทุกครั้งที่มีการประกวดสาว
งามก็มักจะได้ยินเสียงเพลง “นางฟ้า
จำแลง” ที่มีเนื้อหาว่า “โหมเอย
โหมงามอร่ามแท่นละลึง ได้เจอ
ครั้งหนึ่งเสน่ห์ซึ่งตรึงใจ...” เกิด
ความรู้สึกฮึกเหิมหวงแหนผืนแผ่นดิน
ดินไทยทุกครั้งที่ได้ยินเพลง “มาร์ช
กองทัพบก” ที่มีเนื้อเพลงว่า “...
องอาจฟาดฟันรบรันปัจจา หาก
ศัตรูจู่จะยกมา เข้าอาสาฟันฝ่า
รักษาถิ่น เราเกิดเป็นไทยสมไทย
อาจิน ปราบริปูอยู่บนพื้นดิน
จะประหารให้สิ้นแผ่นดินไทย
ทัพบกปกป้องคุ้มครองชาติไทย
จะไม่ยอมหม่อมมิตรใด เลือดและ
เนื้อเพสให้ยอมถวาย ต่างยอม
อุทิศใจกาย ชีพมลายยอมตาย
เพื่อชาติ เรารบจนใจขาดเพื่อ
ชาติของไทย...” เกิดความรู้สึก
อบอุ่นใจเหมือนมีตำรวจในอุดมคติ
มากอยพิทักษ์ภัยอยู่ใกล้ ๆ เมื่อได้ยิน
เพลง มาร์ชพิทักษ์สันติราษฎร์
ที่มีเนื้อเพลงว่า “เกียรติดำรง
ของไทย เกียรติวินัยกล้าหาญ
มั่นคง ต่างชื่อตรงพิทักษ์สันติ
ราษฎร์นั้น ถึงตัวตายก็ช่างมัน
มิเคยคำนึงถึงชีวิต เข้าประจัญ
เหล่าร้ายเพื่อประชา...” ที่สำคัญ
ก็คือ ทุกปีก็เปลี่ยน พ.ศ. ใหม่ ไน
คืนวันสงท่ายปีเก่าต้อนรับปีใหม่

ตอนเวลา ๒๔.๐๐ น. จะได้ยินเพลง
“สวัสดีปีใหม่” ด้วยเสียงเพลงที่มี
เนื้อร้องว่า “สวัสดีปีใหม่แล้ว ผอง
ไทยจงแคล้วพวงภัย ร่วมรับขวัญ
ปีใหม่ เกลิงฤทัยไว้มั่น สุขศรี
ปีใหม่ทมาฆ สุขใจและกายรวม
กัน สำราญสำร็จนับเท็งมั่น สุข
สันต์รับกันไว้ก่อน สิ่งทีล่วงแล้ว
ให้แล้วกัน ไป อย่าได้ผูกใจอา
วรณ์ จังมือกันไว้ช่วยช้อยวยพร
สุขสโมสรเริงรมย์ ความพลั่ง
พลาดล่วงเกิน อย่าทมาฆเมิน
ระทม รมน้ำใจให้เกลียวกลม
จงถืออารมณ์อภัย ยัมยัมยีนดี
ปรีดีเปรม สุขเกษมเปรมใจ เรา
มาตั้งต้นชีวิตกันใหม่ เราผูกใจ
ไว้ไมตรี ประสานน้ำใจเราไม่ให้
ระคาจ ตั้งต้นทุกทางอย่างดี มา
รักกันให้คงมั่นทวี ร่วมกันรับ
ปีใหม่เทอญ”

เพลงเหล่านี้ล้วนเป็นฝีมือ
ของคุณครูแก้ว อัจฉริยะกุล และ
ตราบไตที่เพลงเหล่านี้ยังได้ยินกัน
อยู่ทั่วเมืองไทย ตราบนั้นเรายัง
มีความรู้สึกว่าคุณครูแก้วยังอยู่กับ
เรา ชื่อของคุณครูแก้วจะเป็นอมตะ
คู่กับเนื้อเพลงที่คุณครูแก้วสร้างไว้
ให้เป็นมรดกของชาติ จึงไม่น่าแปลก
ใจเลยที่ใครต่อใครต่างพากันยกย่อง
ว่า “คุณครูแก้ว อัจฉริยะกุล เป็น
กวีวิรัตน์โกสินทร์” ●

เอกสารอ้างอิง

มัลลิกา คณานุรักษ์ วิเคราะห์ชีวิตและผลงานเพลง อมตะของแก้ว
อัจฉริยะกุล คณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัย
สงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ๒๕๒๙, ๖๐๑ หน้า